

gaaet ind paa denne Ordning. Saavidt jeg kan see, indeholder hans Forslag egentlig aldeles det Samme, som nu bestaaer, nemlig et Gaarigt Cursus, og naar der endvidere i Motiverne er Tale om, at den yngste Klasse skulde sendes ombord i Krigsskibene og gjøre Tjeneste som Menige, da er dette egentlig kun, hvad der finder Sted allerede nu. Jeg troer idetmindste, at Ministeren, efter Lovforslagets Ord, til enhver Tid vil kunne lade det blive aldeles ved det Gamle. I eet Punkt har dog den ærede Minister fuldstændigt fulgt Udvalget, idet han har optaget dette Forslag om, at Eleverne skulde være lønne. Jeg kan ikke nægte, at det forundrede mig lidt i forrige Sæssion at see dette Forslag fremkomme, idet man tidligere altid har talt om, at Søcadetsskolen var for kostbar; imidlertid, naar man troer at kunne affee disse Penge, kan det kun være glædeligt for Marinen, og det er ganske vist, at der er en vis demokratisk Tendens i en saadan Bestemmelse, forsaavidt den vil lette Udgangen til Skolen for Ubemidlede. Men vil man anvende disse Penge paa Skolen, saa troer jeg, at der er en Maade at bruge dem paa, som vilde være langt heldigere baade for Staten og for Eleverne, og det saavel i oeconomicke Henseende som i Henseende til deres Udvikling i Disciplin, som egentlig er Hovedsagen. Hvis man nemlig brugte disse Penge til derfor at give dem Ophold, Beklædning o. s. v., ligesom man gjør med Hensyn til Eleverne i Elevskolen, kort sagt, casernere dem, saa troer jeg rigtignok, at man vilde opnaae et langt fyldigere Resultat, til Gavn baade for Staten og for Eleverne, end ved at give dem disse Penge til Kommestillinger; ligesom jeg ogsaa troer, at et 4 Mars Cursus da vilde være fuldkommen tilstrækkelig til Udbannelsen af en Officer, naar de unge Mennecker bleve optagne i Skolen i en Alder af 16—17 Aar. Jeg troer ikke, at en saadan Ordning vilde være forbunden med større Bekostning — i alt Fald dog kun i en ubetydelig Grad — end ved at lønne dem, og jeg kan iøvrigt angaaende denne Ordning henbise til, hvad der finder Sted i Sverrig efter den nye Ordning af Cadetsskolen, hvor idetmindste den ældste Afdeling af Skolen ligger i Caserne. Dette er egentlig de 4 Dif-

ferentspunkter, som foreligge fra forrige Sæssion. Jeg haaber ganske vist, at man denne Gang vil kunne enes med den ærede Minister om dem, og at Loven da vil komme ud. Jeg troer, at der er en høj Grad af Nødvendighed og Usikkerhed for Marinen i at faae denne Lov. Marinen trænger til en fast Organisation, især efterat de tidligere Bestemmelser om Officerernes Antal er fuldkastet i Praxis, medens der slet ikke findes nogen Lov for Underclasserne. Jeg troer navnlig, at det er nødvendigt, efterat Hæren har faaet sin Lov staaet fast, idet Marinen ellers let kommer til at staae i en uheldig, isoleret Stilling, som et uartig Barn, med hvilket der ikke er noget Udkomme; men en saadan Stilling er selvfølgelig ikke heldig. Der blev sagt i forrige Sæssion, at faae vi ingen Lov om Flaadens Organisation, kunne vi hjælpe os foruden og faa leve vi af det, vi have. Dette er imidlertid en Betragtning, der er aldeles uberettiget og urigtig; thi ingen Institution i Staten kan leve, eksistere eller trives uden den lovgivende Magts fulde Samstemning; hvis det nemlig var saa, saa var der jo ingen Lov og ingen Ret til i Landet. Jeg haaber, som sagt, at denne Lov maa blive vedtaget omtrent som den foreligger, med enkelte Modificationer, og jeg troer da, at den vil være til overordentlig Gavn for Flaaden, idet jeg navnlig troer, at de deri indeholdte Bestemmelser om Fremfremmelser ved Valg og udenfor Anciennitet vilde virke til Gavn i Officerescorpet. Men jeg skal dog i den Anledning bemærke, at om dette skal blive Tilfældet, berøer overordentlig meget paa, hvorledes Loven bliver sat i Kraft. Dersom man nemlig vil lade Alt gaae sin Gang og først lade Officererne gaae af, efterhaanden som de døe eller blive gamle, da vil det inden meget kort Tid — om 5 eller 6 Aar — hælde, at man vil blive nødsaget til at affledige en heel Deel af Søværnets kraftigste Officerer, netop dem, som ved deres Alder have indvundet en Deel Erfaring, og som endnu ikke ere saa gamle, at de jo nok kunde gjøre fuldkommen Tjildest. Jeg skal tillade mig at lægge den høitærede Minister dette paa Sinde. Jeg skal ikke her komme ind paa, hvorledes man skal kunne undgaae dette, men